

aftale en ændring af sikkerhedsstillelsen, f.eks. i tilfælde af, at en fast ejendom sælges, og en ny købes. Udvalget peger i den forbindelse på, at det falder uden for forvaltningsafdelingernes opgaver at skulle forvalte et arvekrav og sikkerhedsstillelsen i forbindelse hermed i tilfælde, hvor der ikke er tale om umyndige livsarvinger. Kan livsarvingerne og den længstlevende ægtefælle ikke blive enige om en omlægning af sikkerheden, bør skifteretten kunne træffe afgørelse herom.

Udvalget anfører, at et bo er skiftet, selvom der gives arvehenstand. Dette indebærer, at afgiftspligten indtræder ved den førstafdøde ægtefælles død, og der skal derfor betales boafgift efter boafgiftslovens § 1 i forbindelse med, at der gives henstand. Udredningen af boafgiften er en økonomisk belastning for ægtefællen, der ikke harmonerer med formålet bag reglerne om arvehenstand. Efter udvalgets opfattelse bør det derfor overvejes at ændre boafgiftsloven, således at afgiftsbetalingen udskydes til det tidspunkt, hvor henstanden udløber, og hvor arvingen får arven udbetalt. Hvis arvekravet belånes eller på anden måde overdrages, således at der skabes mulighed for realisering af henstandsarven, bør afgiften dog forfalde.

Der henvises til betænkningen s. 135-146.

6.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet kan tiltræde udvalgets overvejelser om, at arvehenstand som hidtil kun skal være muligt i tilfælde, hvor ægtefællen ikke kan udbetale arven uden afhændelse af fast ejendom, løsøre eller andre aktiver, som er nødvendige, for at ægtefællen kan opretholde hjemmet eller sit erhverv. Hvis ægtefællen kan skifte med førstafdødes arvinger uden at lide væsentlige økonomiske afsavn som følge af skiftet, bør der således ikke være adgang til arvehenstand.

Justitsministeriet er enig med udvalget i den foreslåede udvidelse af adgangen til arvehenstand, således at der også kan ydes arvehenstand i forhold til myndige livsarvinger. Også i tilfælde, hvor livsarvingerne er myndige, kan den længstlevende ægtefælle have behov for i en periode at kunne råde over f.eks. en fast ejendom, som det ellers ville have været nødvendigt at sælge i forbindelse med skiftet for at udrøde livsarvingernes arv. Justitsministeriet kan tiltræde, at henstanden skal have en varighed på 5 år, men med mulighed for forlængelse i yderligere 5 år. En sådan udformning af reglerne vil indebære, at ægtefællen får en passende periode til at indrette sin fremtidige livsførelse på den ændrede økonomiske situation.

Som anført i pkt. 6.2. foreslår udvalget, at en henstandsarv i overensstemmelse med den gældende ar-

velovs § 24 e tidligst skal udbetales ved en fælles livsarvings fyldte 18 år. Da den længstlevende ægtefælle har forsørgelsespligt over for den fælles livsarving, indtil barnet bliver myndigt, dvs. fylder 18 år, er Justitsministeriet enig i, at den gældende retstilstand videreføres på dette område.

Udvalget foreslår endvidere, at henstandsarven tidligst skal udbetales ved en særlivsarvings fyldte 18 år, hvis den længstlevende ægtefælle overtager den privatretlige forsørgelsespligt over barnet.

Justitsministeriet er enig i, at henstanden også i denne situation bør være, indtil særlivsarvingen bliver myndig. Efter Justitsministeriets opfattelse er der behov for en regel, der sikrer dokumentation for, at den privatretlige forsørgelsespligt over barnet er overtaget. Justitsministeriet foreslår på den baggrund, at lovforslaget udformes således, at den længstlevende ægtefælle i forbindelse med, at henstanden gives, over for skifteretten skal erklære, at den pågældende overtager forsørgelsespligten over den førstafdødes særlivsarving.

Forsømmer ægtefællen den overtagne forsørgelsespligt, kan der blive tale om at pålægge denne at betale bidrag i medfør af lov om børns forsørgelse, således som det er tilfældet, hvor ægtefællen i forbindelse med et bos udlevering til uskiftet bo overtager forsørgelsespligten over en særlivsarving efter den førstafdøde ægtefælle, jf. lovforslagets § 18, stk. 3. Det foreslås endvidere, at statsforvaltningen kan anmode skifteretten om at bestemme, at den længstlevende ægtefælle skal udbetale arven, hvis ægtefællen har forsømt sin forsørgelsespligt over for barnet, sml. lovforslagets § 29, stk. 4, om den længstlevende ægtefælles forsømmelse i uskiftet bo af forsørgelsespligten over en livsarving. Statsforvaltningen foreslås ikke tillagt en egentlig tilsynsforpligtelse, hvis der kommer en anmodning om udbetaling af arven fra arvingens værge eller eventuelt en ad hoc værge beskikket efter værgemålslovens § 47.

Justitsministeriet kan i øvrigt tiltræde udvalgets overvejelser om udformningen af reglerne om arvehenstand for den længstlevende ægtefælle, og lovforslaget er derfor med enkelte redaktionelle ændringer udformet i overensstemmelse med udvalgets lovudkast.

Justitsministeriet kan tiltræde, at henstandsarv skal udbetales kontant ved henstandsperiodens ophør, og at den førstafdødes livsarvinger derfor ikke ved henstandens udløb skal have adgang til at overtage boets aktiver efter vurdering. På dette tidspunkt er der forløbet så lang tid fra dødsfaldet, at ægtefællen har indstillet sin livsførelse på at kunne beholde boets enkelte